

себе си. Здравата организация на тѣхния животъ изискваше несъвмѣстимитѣ съ една война и нейнитѣ случайности мирни условия. Въ това време въ Търново подъ ръководството на князь Черкаски е работила една специална комисия върху постепенното учрѣдяване на гражданското управление въ България.

На 9 юлий не бѣ още успѣлъ да възседне коня си и споходи разположенитѣ войски на лагеръ около Бѣла. Царѣтъ получи изумително и прѣскръбно донесение: градътъ Плъвенъ, който по своето положение е прѣдставлявалъ важенъ стратегически пунктъ, било рѣшено да се завземе отъ рускитѣ войски. За изпълнението на тая задача, часть отъ Владикавказския казашки полкъ била го вече завзела и се разположила на почивка, но въ тоя моментъ отъ всички страни се появили маса турски войски и съ убийствения си огънь принудили неприятеля да отстъпи набързо. Слѣдъ тая несполука, отредени били три полка отъ петата дивизия подъ началството на генералъ-лейтенанта Шилднеръ-Шулднера за прѣвзимането наново Плъвенъ, ала тоя отрядъ намѣрилъ е вече неприятелската позиция укрѣпена, срѣщналъ неочаквано съпротивление; при всичко това отрядътъ постигналъ цѣльта си и започналъ да се разполага по плъвенскитѣ улици, но изведнажъ, като изъ земята изпъкнала цѣла турска армия, която обсипала настѣпающитѣ съ безпрѣстаненъ градъ отъ куршуми и картечь. Прѣдъ такава грамадна сила, противъ неприятель, численостъта на когото на прѣвъ погледъ надминаваше 40.000 сплотена войска, която впоследствие се е покачила на 70.000 души, не е оставало нищо друго, освѣнъ да се отстъпи. Ако неприятеля би прѣслѣдвалъ отстъпващитѣ, безусловно, възможно е било плѣняването на цѣлия руски отрядъ.